

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **T. G.**, zastoupené JUDr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2007, č. j. OAM-26/VL-10-K03-2007, o udělení mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 12. 2007, č. j. 32 Az 36/2007 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2007, č. j. OAM-26/VL-10-K03-2007. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovatelce mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ze strany krajského soudu i žalovaného, kteří ve svém rozhodnutí vycházely pouze z obecných informací o zemi původu obsažených v mezinárodních zprávách žalovaného a ministerstva zahraničních věcí, aniž se zabývaly místními problémy mezi příslušníky křesťanské a muslimské komunity. Stěžovatelka poukazuje

na skutečnost, že v Kyrgyzstánu je člověk v případě jakéhokoli provinění vůči islámu vystaven nátlaku a persekuci vedoucí k ohrožení života či dokonce fyzické likvidaci. Dále uvádí, že v zemích islámu obecně je provinění vůči této víře posuzováno bez rozdílu u obou manželů. Z tohoto důvodu stěžovatelka přistoupila k řešení své psychicky i fyzicky náročné situace opuštěním země původu a odchodem do ciziny, kde požádala o azyl. Ze stejných důvodů není dle jejího názoru možný ani návrat do vlasti, kde se obává o svůj život. V této souvislosti odkazuje na znění čl. 3, 8 a 12 Všeobecné deklarace lidských práv a svobod, především však na znění čl. 14 odst. 1, dle kterého má každý právo vyhledat si před pronásledováním útočiště v jiných zemích a požívat ochrany v podobě azylu. Závěrem stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu ohledně neexistence překážek vycestování. Namítá, že krajský soud v odůvodnění rozhodnutí nesprávně uvádí § 91 odst. 1 zákona o azylu, namísto § 12 písm. b) téhož zákona, jehož znění cituje. Svým obsahem uvedené kasační námitky odpovídají ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že v posuzované věci byly důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany problémy stěžovatelky a jejího manžela s muslimskými obyvateli, kteří oběma vyhrožovali proto, že manžel stěžovatelky se stal přívržencem Svědků Jehovových. V průběhu pohovoru stěžovatelka uvedla, že zemi původu opustila spolu s manželem v říjnu 2006 v přímé souvislosti s manželovými potížemi a *de facto* jej následovala při odchodu ze země původu poté, co se v Biškeku objevily vývěsky s manželovou fotografií včetně sumy za jeho dopadení. Potíže, o nichž stěžovatelka v průběhu správního řízení hovořila, spočívaly ve vztahu k její osobě ve výhrůžkách ze strany muslimů – obyvatel města, kteří se pokoušeli manžela nalézt a pomstít se mu za to, že na místní tržnici rozdával letáky a literaturu Svědků Jehovových, s nimiž sympatizoval. V této souvislosti stěžovatelka upřesnila, že uvedení lidé hledali manžela doma, kde rozházeli veškeré věci a stěžovatelce vyhrožovali smrtí, pokud manžela nesežene. Stejně jako manžel, ani ona se nepokusila svou situaci řešit prostřednictvím státních orgánů, na které by se obrátila s žádostí o pomoc. V podané žalobě pak stěžovatelka popsala své potíže jako pronásledování ze strany muslimských fundamentalistů. Uvedla, že jimi byla spolu s manželem kamenována a i jinými způsoby jí bylo v zemi usilováno o život.

Vzhledem k okolnosti, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být její kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán

jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

K výše uplatněným námitkám Nejvyšší správní soud konstatuje, že jejich těžiště spočívá v posouzení potíží stěžovatelky s výhrůžkami soukromých osob z důvodů rozdílného náboženského vyznání v zemi původu. Nejvyšší správní soud se touto problematikou opakovaně zabýval, např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (obě publikována na www.nssoud.cz), přičemž dospěl k závěru, že pouze obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zejména pokud by v řízení nebyla vyvrácena možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů.

V posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatelka se se svými problémy a žádostí o pomoc na příslušné orgány domovského státu neobrátila a nevyužila tak všech dostupných prostředků, které měla v zemi původu k dispozici. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na své rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, zveřejněné na www.nssoud.cz, v němž dospěl k následujícímu závěru: „*Za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.*“ Rovněž v rozhodnutí ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 37, publikovaném pod č. 1347/2007 Sb., Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*za pronásledování či odůvodněný strach z něho by ... mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání.*“ O žádný z výše uvedených případů se však v projednávané věci nejedná. Dle zpráv o zemi původu, které žalovaný k posouzení žádosti stěžovatelky shromáždil (Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2006 zpracovaná Ministerstvem zahraniční USA z 15. 9. 2006; Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 137636/2006-LP ze dne 1. 12. 2006), je církev Svědci Jehovovi v Kyrgyzské republice tolerována státem, nelze dovodit, že by jednání spoluobčanů stěžovatelky bylo v této zemi trpěno či podporováno. Z citovaných zpráv o zemi původu nelze v obecné rovině dovodit, že by státní orgány nebyly schopny či ochotny stěžovatelce ochranu před takovým jednáním zajistit, ona sama pak neposkytla tvrzení, proč by se tak mohlo stát konkrétně v jejím případě. Při doplňujícím pohovoru ze dne 5. 4. 2007 k této otázce sdělila obavy, že v případě kontaktování jejího muže ze strany milice by se soukromé osoby mohly dozvědět, kde pobývá a zabily by ho.

Výslovně však uvedla, že negativní zkušenosti se státními orgány neměla. Na posuzovaný případ tak dopadají výše uvedené závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

Také námitka směřující proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, aniž by stěžovatelka jakkoli blíže konkretizovala, které další důkazní prostředky si měl žalovaný v předcházejícím řízení opatřit a k důkazu provést, byla Nejvyšším správním soudem řešena, a to např. v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS, v němž byl vysloven následující závěr: *„Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht’ si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.“* Uvedená otázka byla předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu také v rozhodnutí ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68, publikovaném na www.nssoud.cz, dle něhož: *„Pojem odůvodněný strach z pronásledování [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v tomto případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl.“* Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalovaný citovanému požadavku bezezbytku dostal a ani krajský soud nepochybil, pokud v tomto směru shledal námitku stěžovatelky nedůvodnou.

Námitka uvedená pod bodem III. kasační stížnosti pro svou obecnost a nesrozumitelnost nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem, a proto nemohla být Nejvyšším správním soudem přezkoumána. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, v němž uvedl: *„Tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Tyto důvody musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).“*

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelkou uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu